

[Hanne Reintoft.]

krati, det er faktisk psykisk terror, og sådan nogle ting kunne vi godt diskutere.

Vi har også det meget svære problem, at hele vores tilbuds- og servicetanke i bistandslov og nu børne- og ungdomsforsorgslov altså på et vist tidspunkt kan svinge om i en anden kvalitet og blive tvang. Det er en vanskelig ting, men vi har jo diskuteret det før, og jeg kan ikke finde frem til et bedre system. Jeg hører i hvert fald ikke til dem, der er tilhænger af egentlige børne-domstole.

Når alt dette er sagt, kan det ikke nytte noget bare at komme med en masse ord om hjemmets ukrænkelighed osv. Skal sådan en debat bare have et skær af saglighed, så er vi nødt til at grave dybere i den samfundsmæssige problematik. Hvad er det for forhold, der skaber et godt hjem, og hvad skaber et dårligt hjem? Tror forespørgeren måske, at arbejdsløshed og lav løn og dyre eller dårlige boliger hjælper på en families trivsel? Hvad er det for tilbud, samfundet giver forældre og børn? Er det velfungerende, velnormerede daginstitutioner? Er det en folkeskole med passende klassekvotienter og rigelig social støtte til eleverne? Er det tilstrækkeligt med fritidsarealer og fritidsmuligheder for børnene, for at hjælpe på deres trivsel?

Hvis man virkelig snakker om at beskytte forældrene og skabe tryghed for dem, så var det jo disse politiske forhold, der skulle tages fat på, og ikke et slag i luften for at skabe sig selv popularitet, faktisk på bekostning af nogle af dem, der har det vanskeligst i vores samfund.

Det er rigtigt, at demokrati og forældret skal værnes, men ingen kan i ramme alvor mene, at Danmarks børn ikke har krav på retsbeskyttelse, at deres samfund ikke har pligt til at værne om deres mest elementære rettigheder, først og fremmest det at være fri for vold, vanrøgt og misbrug.

Jeg har selv arbejdet en årrække i børne- og ungdomsforsorgen, og da fik jeg i hvert fald trukket nogle demokratiske mælketænder ud. Jeg fik lært, hvor tit det også handler om at værne børnene mod deres hjem, værne dem mod for tidlig hjemgivelse, når de er faldet til ro, værne dem mod en masse ligegyldighed og en masse vold.

Der skal arbejdes med hjemmet, men hele dette omfattende sociale arbejde kommer der jo aldrig fra fremskridtspartiet støtte til, når bevillingerne skal være der. Enhver børneafdeling på vore sygehuse i landet kender vold mod børn, tit dette meget tragiske og typiske eksempel: ung enlig moder, ny samlever, irritation og jalousi over det skrigende spædbarn og hendes angst for, at han skal gå. Det medfører i Københavns amt flere dødsfald hvert år. Er vi derhenne, at den private ejendomsret og den personlige frihed skal betyde, at man kan tæve sine unger til døde? Det kunne være rart at få det belyst, for hvis ikke man vil have tvangsfjernelser, så er det det, vi får ud af det.

Hvis man kommer her og vil diskutere BRIS og Christiania, lad os så her i forbindelse med finansloven få en fornuftig debat om vores værnende børneforsorg. Hvorfor slår den ikke til? Hvorfor er der ikke det tilstrækkelige personale? Hvorfor udbygges institutionerne ikke? Hvorfor graver vi ikke idémæssigt ned i den problematik, at vi ganske rigtigt både i hjemmene og på institutionerne har meget, meget svært ved at komme disse ødelagte børn i møde og give dem et livsindhold og en mening med tilværelsen? Det er nemlig meget tit den pædagogiske målsætning at skabe dem en mening med tilværelsen, der mangler.

Vi kender jo godt gennem forskningen lidt til problemerne. Vi kender den sociale arv, disse elendighedsmiljøer, der rammer den ene generation efter den anden, fordi forældrenes slette opvækstvilkår også gør dem til uegnede forældre.

Det er et meget stort og omfattende samfundsmæssigt arbejde, hvis det skal løses. Jeg tror ikke, det kan løses bare socialpolitisk; det løses kun ved at skabe samfundet helt om. Vi kunne forbedre vores børne- og ungdomsforsorg. Vi kunne sørge for ordentligt velnormeret og veluddannet personale. Og vi kunne føre en helt anden politik end fremskridtspartiets politik, nemlig en arbejdsmarkedspolitik, en boligpolitik, en socialpolitik, der imødegik disse problemer.

Nu er der altså ingen, der skal tage fremskridtspartiet alvorligt et øjeblik, men nu vil jeg gerne have hr. Wamberg til at tage stilling til et konkret problem.